

Mesečari na prikazu

(Zoran Karanović, „Mesečari na izletu“,
LOM, Beograd, 2012)

Tražio sam pogledom znakove grada. Divlji zec je pretrčao put, a još dalje napred neki policajac se naslanjao na motocikl. Nagonski sam usporio, a potom zaustavio auto. „Dobro jutro, gospodine“, rekao sam. „Čini mi se da sam pogrešno skrenuo. Možete li mi reći gde sam?“ „Ne baš“, odgovorio je. „Izgleda da je ovo novo područje.“

(Džejms Tejt: **U nelagodi zbog zvukova nekih životinja što lutaju noću**)

Samim odabirom citata koji se nalazi na početku zbirke Karanović upućuje čitaoca na prostor, tj. područje u koje će ga uvesti – „novo područje“. Naime, možda zvuči isklišetirano, ali ova zbirka kao i svaka kvalitetna zbirka pesama ima svoj prostor koji je jako dobro okarakterisan, a „novo područje“ koje Karanović donosi je svakako originalno. Zapravo, odaje utisak maglovitog poznanstva sa svetom u koji kročimo njegovom prvom pesmu; daje nam dovoljno da naslutimo ono nešto što nam je blisko, a opet dovoljno udaljeno da nas drži na prstima dok mesečarimo zajedno sa njegovim *Mesečarima*. Teško je govoriti o odlikama jedne zbirke a da se ne zadubimo u svaku pesmu koja je pred nama, a zbog prirode ovog teksta pokušaćemo da se držimo na distanci i iznesemo samo neke činjenice o ovoj zbirci koja, verujem, krije mnogo toga. Naime, ovaj prikaz i ne treba da obrazloži knjigu i opravda njene pesme, to ostaje na čitaocima. Na nama je i na ovom tekstu da pokušamo da iznesemo samo neke od karakteristika sveta Karanovićeve zbirke.

Mesečari na izletu – i više nego odličan, poetičan naslov knjige koji zaokružuje celu atmosferu Karanovićeve zbirke. U samom naslovu vidimo da se krije knjiga koja je poetična, zanesena u pravom pesničkom smislu. Zapravo, mesečari ovde plutaju u svetu koji je nama i njima

poznat, pomalo izgubljeni kao sada već popularne generacije *rock 'n' roll*-a u bivšoj Jugoslaviji. Štaviše, cela knjiga odiše tom *rock* energijom. Oni pokušavaju da se snađu u jednoj urbanoj, komplikovanoj, možda čak i zatrovanoj sredini (zatrovanoj u smislu svih negativnih stvari koje donosi moderno doba s kojim Mesečari zapravo imaju problem).

Čitajući ovu zbirku, svakako treba obratiti pažnju na autopoetiku pisca, jer ona kao i za svaku knjigu, pa tako i za ovu, daje još dalju predstavu o sebi. Autopoetika očarava i dočarava ono što je napisano na definitivno višem nivou. Dakle, iz tih razloga verujem da pominjanje *Boravka u paklu* (prve Remboove zbirke u slobodnom stihu) svakako nešto što ukazuje na poetiku Karanovića, koji je, da kažemo, mnogo distanciraniji u onom osećaju pesništva kakav je Rembo imao, ali se tu krije eliotovac – pesnik koji se oslanja na tradiciju. Naime, već u prvoj pesmi možemo da vidimo te autopoetične stihove i smernice – „Dubina detalja je presudna u pisanju“. Kasnije, Zvonko Karanović, u svojim pesmama skreće čitaočevu pažnju tako što određene reči stavlja u *kurziv* u, reklo bi se, presudnim, ključ-stihovima u svojim pesmama. Naravno, ne javlja se u svakoj pesmi ovako nešto, ali uvek se tu krije dovoljno onoga za razumevanje i upućivanje. Ipak je poezija šifrovani jezik neizrecivog, bez obzira što Karanović ovu zbirku piše u slobodnom stihu, on i dalje ima onaj osećaj pesničkog izraza. Doduše, javljaju se stihovi koji su gotovo (ne gotovo već jesu) potpuni prozni izraz, prozni opis scene u pesmi. Zbog toga možemo da se koristimo terminom koji je korišćen za pesništvo Renea Šara i S. Dž. Persa, a on glasi PROEZIJA! Jer ova poezija je poezija koja je prošarana fabulativnim scena i potpunim proznim opisima, i zaista ove pesme izgledaju kao niz spotova, možda bi se moglo reći i kratkih filmova.

Knjiga Mesečari na izletu nalik je nizu psihopoetskih spotova, a prelazi od mikrosižea u jak stroboskop asocijacija, kao i gustina aktuelnih mitova i simbola čine ovu Vorholovsku tvorevinu teksta i metateksta

*izuzetno modernim štivom koje sažima sve vrhunske odlike poetike Zvonka
Karanovića.*